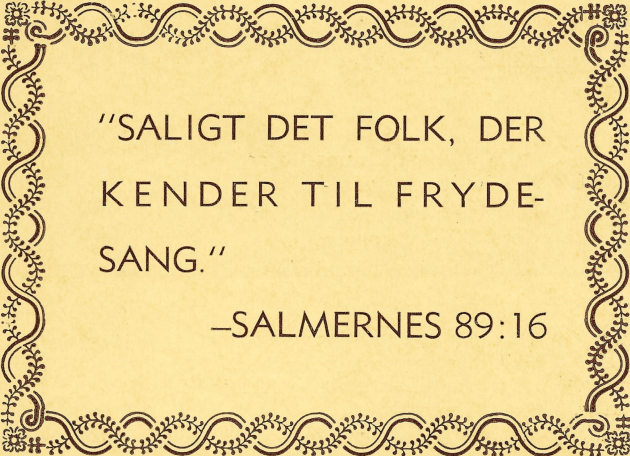

DAGGRY

"SALIGT DET FOLK, DER
KENDER TIL FRYDE-
SANG."

—SALMERNES 89:16

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

OCTOBER

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 10

OKTOBER 1956

26. Årgang

INDHOLD:

Konventer	1
Pagten med Abraham	5
Frydesangen	13

KONVENTER

I sommerens løb har sandhedens spredte venner haft den fornøjelse at kunne samles til konventer eller vennestævner.

I Finland var der i begyndelsen af juli stævner ikke mindre end tre steder, nemlig i Tammerfors, Åbo og Helsingfors med god deltagelse. Vennerne dér har hver sommer siden 1945 holdt konvent. Men det var første gang, de havde en broder fra et andet land som taler. Broder Einar Dominique fra Sverige havde den glæde at overvære disse konventer og aflægge sine vidnesbyrd om sandhedens herlige budskab for vennerne. Flere brødre kunne påtage sig at oversætte talerne fra svensk til finsk. Guds hellige ånd var rådende ved disse stævner, og velsignede vennerne i rigt mål. Mange af de finske venner har været hårdt prøvede under den sidste krig, men har lært dybe lektier i Kristi skole som broder Dominique berettede: I deres vidnesbyrd pegede disse venner på vigtigheden af kærlighed til hverandre, og også til fjenderne. Jeg spurgte dem, om ikke det var vanskeligt, at elske dem der havde bragt så megen lidelse over dem. Deres svar var, aldeles ikke. De mindede mig om Jesu ord i Lukas 6:27: »*Elsker eders fjender, gør dem godt, som hader eder.*«

Fra d. 4.-10. august afholdt vennerne i Amerika ved »The Dawn« deres store fælles konvent i Bloomington, Indiana. I bladets oktober nummer hedder det: »Som altid udgød Herren rige velsignelser over sit folk ved denne lejlighed. Der var venner samlede fra alle dele af U.S.A. og Canada, ja en broder vor endog rejst den lange vej fra Skotland, for sammen med vennerne i Amerika at kunne dele de syv dages rige velsignelser Herren beredte under konventet.

Det var glædeligt at mødes med vennerne efterhånden som de ankom fra alle egne af landet, gamle bekendtskaber blev fornyede, og nye stiftet. Alle kom for det ene formål at blive opbygget i vor »allerhelligste tro«, og for at styrke hverandre i beslutningen om at vandre videre frem ad den snævre offervej, idet vi har fået tilsagn om sejer, som konventets tema tekst udtaler: »*med os er Herren vor Gud, der vil hjælpe os.*« — 2. Krøn. 32:8.

Samtidig med konventet i Amerika blev vort eget danske vennestævne afholdt på Slusemøllen. Dette omtalte vi kort i august og september nummeret af »Daggry«. Alle der deltog i dette stævne har sikkert opsendt takkebønner til vor himmelske Fader for disse velsignede dage. Vi er sikkert i overensstemmelse med alle venner, der var med til stævnet, når vi gennem disse linier udtrykker vor hjerteligste tak til de kære venner på Slusemøllen og deres kære medarbejdere, der beredte disse herlige dage for os.

Fra 1.—3. september var der konvent i Stockholm. Det første i mange år blandt sandhedens spredte venner i Sverige. Vor kære broder E. Dominique havde nedlagt et meget stort forarbejde i dette vennestævne. Flere af de danske brødre medvirkede ved deres taler og personlige vidnesbyrd. Konventet var præget af den samme gode hellige ånd, der var rådende på Slusemøllen. Vi følte os som en stor og lykkelig familie, der var samlede for at opbygge hverandre på vor allerhelligste tro. Alle deltagere ved konventet i Stockholm følte sig sikkert åndeligt beriget ved dette samvær. Med dyb taknemlighed til vor himmelske Fader, og til Høstens store nærværende Herre, der dækker et så rigt bord for os, forlod vi konventet i Stockholm. Må vi herved bringe de kære venner i

Stockholm og Göteborg vor hjerteligste tak for al kærlighed og gæstfrihed imod os danske venner under besøget i Sverige. Vi vil benytte lejligheden til også at takke de kære danske venner vi besøgte på hjemrejsen fra Sverige, for alt hvad vi fik lov til at dele med hinanden ud fra Guds hellige ord, og for deres kærlige gæstfrihed imod os.

Fra 7.-9. september holdt vore kære venner i Tyskland fra »Tagesanbruch« deres årlige konvent i Krefeld. Det havde fået en god tilslutning ca. 140 venner var samlede, deriblandt også venner fra østzonen. Flere venner symboliserede deres fulde overgivelse til Gud, og deres villighed til at følge Jesus, ved at lade deres legemer begrave i vand.

Vi har disse oplysninger fra en kær broder L. MacKeown fra Nordirland, der har været taler på konventet i Krefeld, og besøgte København under sin hjemtur og holdt en meget indtrængende og alvorlig tale til vennerne her ud fra Åb. kap. 14.

Det vil sikkert interessere vennerne at høre hvor forunderligt Herren har ledet vor kære broders vej. Han blev omvendt til Gud kun 17 år gammel blandt Plymouth-brødrene. Han blev også prædikant iblandt dem. Han havde en dyb længsel i sit hjerte efter at lære Bibelens sandheder dybere at kende. En dag fandt vor broder hos en antikvarboghandler »Tidsaldrenes Plan«, og købte den for 1 penny = 1 øre. Højere takserede boghandleren den ikke. Broder Mac Keown blev dybt grebet af de bibelske sandheder 1. bind påpeger, og så overbevist var han om disse, at han måtte forkynde dem. Men dette tålte Plymouth-brødrene jo ikke, og han måtte forlade deres forsamling. Han gik dog ikke alene fra dem, idet andre Brødre i forsamlingen, vistnok 11, gjorde ham følgeskab, idet de også havde læst 1. bind af studier i skriften. I lang tid stod disse venner alene og vidste ikke, at der fandtes andre venner af samme dyrebare tro. De adresser, der fandtes i det gamle 1. bind, var forældede, og passede ikke længere. Først gennem radio-udsendelserne af Frank og Ernst, blev de klar over, at der var andre venner af samme tro, og de kom i forbindelse med dem, og det på en så levende måde, at de i år

i Londonderry i Nordirland havde fået anordnet deres første selvstændige konvent.

Efter dette lille overblik fra de forskellige konventer vil vi vende os til vennestævnet i Amerika.

Broder F. S. Wassmann's velkomsttale til vennerne i Bloomington er passende for alle de konventer vi har nævnt, derfor gengiver vi den her.

»Herrens folk samles her i dag fra mange forskellige steder. Vi er sikkert meget glade for at møde vore kære brødre i Kristus igen; se deres ansigter, deres smil, høre deres stemmer og føle deres håndtryk. Men vi er kommet her for mere end dette. Herrens folk har et kald, og i opfyldelsen af dette kald har vi et arbejde at gøre — for os selv, og for brødrene.

I os selv er det udviklingen af åndens frugter. (Galat. 5:22) »*Men åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtomdighed, afholdenhed.*« Vi må vokse i disse frugter af ånden, medens vi fremholder livets ord til oplysning og opmuntring for andre.

Herrens folk har også en pagt at opfylde — nemlig den store forret at nedlægge vort liv i offer, at udfylde hvad der fattes i Kristi trængsler. Vi er komne til dette konvent for at modtage styrke og kraft til fortsat at opofre kødet og dets interesser.

Og vi har også et vidunderligt håb. Det er håbet om at se Ham (Jesus) *som han er*. (1. Joh. 3:2). Det er også et håb om at blive »*delagtig i den guddommelige natur*«. (2. Pet. 1:4). Endvidere er det et håb om, at vi, som konger og præster for Gud, vil få den forret, sammen med Jesus, at velsigne alle slægter på jorden.

Herrens folk har et særligt kald, og Paulus formaner os til at leve op til dette kalds forret og ansvar. Han skrev: »*Jeg formaner eder derfor . . . til at vandre værdig den kaldelse, med hvilken I blev kaldede.*« (Efes. 4:1). Kære venner, dette er en stor opgave, og et særligt hverv. Men Herren kender os, at vi er skrøbelige, og derfor har han forsikret os om sin styrke til hjælp, hver gang vi behøver den. Hvor forunderligt det er at have forsikringen, der

lyder gennem konventets tema tekst: »... *men med os er Herren vor Gud, der vil hjælpe os ...!*« (2. Krøn. 32:8).

Vi har nu den forret at bo på et lønligt sted, nemlig i modbilledet (virkeligheden) til tabernaklets »hellige«, den forreste del. Derfor, medens vi er i verden, er vi dog ikke af verden, men altid adskilt fra den. I den korte tid vi er her til dette konvent, vil det være vor forret at være næsten helt adskilt fra verden, for at vore sind og hjerter kan være særligt optaget af at betragte de dyrebare sandheder fra Guds hellige ord, og de største og dyreste løfter »for at I ved disse skulle få del i guddommelig natur.«

Her er vi kommet på afstand af verden for at bo i »det hellige« i en ganske særlig betydning, for at blive fyldt med sandhedens helliggørende kraft. Vi ønsker at få ny kraft til fortsat vandring på den snævre vej uden at trættes, så vi mere trofast kan vandre i Jesu fodspor. Løftet er, at de som bier på Herren, hvad vi gør ved dette konvent, i sandhed skal få ny kraft. — Es. 40:31.

For dette formåls skyld er vi kommet til dette konvent. Vi er komne for at blive nærere og styrkede på vejen. Og når vi tager del af Guds rigt dækkede bord vil vi blive velsignede og vederkvægede, og få kraft til løbet, der ligger foran os. Må herrens rige velsignelse være over enhver, der på denne måde deltager i konventet.

Pagten med Abraham

Broder Emil Andersons tale ved konventet på Slusemøllen.

Gud anvendte Abraham og hans familie som forbilleder, der kunne belyse hans store frelsesplan. Abrahams hustru Sara og hendes tjenestekvinde Hagar, er forbilleder på to pagter, som Paulus forklarer i Galat. 4:22—26; hvor vi læser: »*Der er jo skrevet, at Abraham havde to sønner, en med tjenestekvinden og en med den frie kvinde. Men tjenestekvindens søn er avlet efter*

kødet, den frie kvindes ved forjættelsen. Dette har en billedlig betydning. Thi disse kvinder er tvende pagter, den ene fra Sinai bjerg, som føder til trældom: denne er Hagar. Thi »Hagar« er Sinai bjerg i Arabien, men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det er i trældom med sine børn. Men Jerusalem heroventil er frit, og hun er vor moder. Og i vers 28 hedder det: »Men vi, Brødre, er forjættelsens børn i lighed med Isak.«

Da Gud udvalgte Israels folk fremfor alle andre folk, så oprettede han en pagt med den ved Sinai, og denne pagt indeholdt ti lovparagraffer. De lovede at holde denne pagt efter bedste evne. Moses blev sat til at være midler for denne pagt. Men Moses kunne ikke få Israels folk til at holde Guds lov. Loven der udgjorde pagten var fuldkommen, men folket var ufuldkommet og ude af stand til at holde loven. Derfor siger Moses:

»Herren din Gud vil lade en profet som mig fremstå af din midte, af dine Brødre; ham skal I høre på . . . Og enhver, der ikke vil høre mine ord, som han taler i mit navn, ham vil jeg kræve til regnskab.« 5 Mos. 18:15, 19. Peter hentyder til denne profeti, da han talte til en skare jøder i templet, efter at han havde helbredt en mand, som var lam fra moders liv af, og som sad ved indgangen til templet. Peter forklarede folket, at det var gennem troen på Jesu navn, at denne mand var blevet helbredet. Endvidere udtalte han, at det var gennem deres rådsherrers uforstand og blindhed, at livets fyrste var blevet dræbt. Peter formanede dem og sagde: *»Derfor fatter et andet sind og vender om, for at eders synder må blive udslettede, for at vederkvæghedens tider må komme fra Herrens Åsyn, og han må sende den for eder bestemte Kristus, Jesus, hvem himmelen skal modtage indtil alle tings genoprettelses tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige profeters mund fra de ældste dage.«* Ap. G. 3:19—21.

Tiderne for alle tings genoprettelse falder således sammen med Herrens anden tilkommelse. Vi har et lille blad, der udkommer en gang om måneden, og uden på dets omslag står: *»Forkynder af Kristi nærværelse.«* Nogen som ikke har haft lejlighed til at studere dette emne, kunne måske have svært ved at forstå

en sådan påstand, fordi vi alle har fået en forkert opfattelse om Herrens anden tilkommelse, idet denne er bibragt os gennem den traditionelle religion, der tolker Bibelens symbolske sprog bogstaveligt.

Først må vi huske på, at da Jesus opstod på den tredie dag, var det ikke som et menneskeligt væsen han vendte tilbage til livet, men som en ånd eller et åndeligt væsen. Således skriver Paulus i 1 Kor. 15:45: »*Det første menneske, Adam, blev til en levende sjæl; den sidste Adam blev til en levendegørende ånd.*« Og i 2 Kor. 5:16, læser vi: »*om også vi have kendt Kristus efter kødet, gøre vi det dog ikke mere nu.*«

Men siger nogen, står der ikke, at alles øjne skulle se ham? Jo, men man kan se på forskellige måder. Der står jo også skrevet: »*idet vi ser hen til troens begynder og fuldender, Jesus, som for den foran ham liggende glædes skyld udholdt et kors, idet han ringeagtede skændselen, og som har taget sæde på højre side af Guds trone. Ja, tænker på ham som har udholdt en sådan modsigelse imod sig af syndere, for at I ikke skulle blive trætte og forsagte i eders sjæle.*« Hebr. 12:2, 3. Det er med forstandens øjne, at vi ser hen til Jesus. Og det er ligeledes med forstandens øjne vi ser og kender Herrens anden nærværelse, ved at give agt på tidens tegn.

Men måske nogen vil sige, skriver ikke Peter, at ved Herrens anden tilkommelse, da skulle himlene forgå med stort bulder, og elementerne skulle komme i brand og opløses, og jorden og alt, hvad der er på den skal opbrændes? Jo, således står der. Men her er der ikke tale om, at de bogstavelige himmellegemer og at planeten jorden skal forgå, thi da var der jo selvsagt intet mere at diskutere om, for da var alt jo slut. Men *samme græske ord*, som i ældre svenske oversættelser blev gengivet med »himmellegemer« og »elementer«, oversættes med »verdens magter« i Kol. 2:20 og Galat. 4:3. (På dansk »verdens børnelærdom«). Apostelen hentyder her til de åndelige magter der stod bag den jødiske lovs bestemmelser. Deraf forstår vi, at de himle og elementer som skulle opløses af ildens hede, er de åndelige kræfter,

kødet, den frie kvindes ved forjættelsen. Dette har en billedlig betydning. Thi disse kvinder er tvende pagter, den ene fra Sinai bjerg, som føder til trældom: denne er Hagar. Thi »Hagar« er Sinai bjerg i Arabien, men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det er i trældom med sine børn. Men Jerusalem heroventil er frit, og hun er vor moder. Og i vers 28 hedder det: »Men vi, Brødre, er forjættelsens børn i lighed med Isak.«

Da Gud udvalgte Israels folk fremfor alle andre folk, så oprettede han en pagt med den ved Sinai, og denne pagt indeholdt ti lovparagraffer. De lovede at holde denne pagt efter bedste evne. Moses blev sat til at være midler for denne pagt. Men Moses kunne ikke få Israels folk til at holde Guds lov. Loven der udgjorde pagten var fuldkommen, men folket var ufuldkommet og ude af stand til at holde loven. Derfor siger Moses:

»Herren din Gud vil lade en profet som mig fremstå af din midte, af dine Brødre; ham skal I høre på . . . Og enhver, der ikke vil høre mine ord, som han taler i mit navn, ham vil jeg kræve til regnskab.« 5 Mos. 18:15, 19. Peter hentyder til denne profeti, da han talte til en skare jøder i templet, efter at han havde helbredt en mand, som var lam fra moders liv af, og som sad ved indgangen til templet. Peter forklarede folket, at det var gennem troen på Jesu navn, at denne mand var blevet helbredet. Endvidere udtalte han, at det var gennem deres rådsherrers uforstand og blindhed, at livets fyrste var blevet dræbt. Peter formanede dem og sagde: *»Derfor fatter et andet sind og vender om, for at eders synder må blive udslettede, for at vederkvæghedens tider må komme fra Herrens Åsyn, og han må sende den for eder bestemte Kristus, Jesus, hvem himmelen skal modtage indtil alle tings genoprettelses tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige profeters mund fra de ældste dage.«* Ap. G. 3:19—21.

Tiderne for alle tings genoprettelse falder således sammen med Herrens anden tilkommelse. Vi har et lille blad, der udkommer en gang om måneden, og uden på dets omslag står: *»For-kynder af Kristi nærværelse.«* Nogen som ikke har haft lejlighed til at studere dette emne, kunne måske have svært ved at forstå

en sådan påstand, fordi vi alle har fået en forkert opfattelse om Herrens anden tilkommelse, idet denne er bibragt os gennem den traditionelle religion, der tolker Bibelens symbolske sprog bogstaveligt.

Først må vi huske på, at da Jesus opstod på den tredie dag, var det ikke som et menneskeligt væsen han vendte tilbage til livet, men som en ånd eller et åndeligt væsen. Således skriver Paulus i 1 Kor. 15:45: »*Det første menneske, Adam, blev til en levende sjæl; den sidste Adam blev til en levendegørende ånd.*« Og i 2 Kor. 5:16, læser vi: »*om også vi have kendt Kristus efter kødet, gøre vi det dog ikke mere nu.*«

Men siger nogen, står der ikke, at alles øjne skulle se ham? Jo, men man kan se på forskellige måder. Der står jo også skrevet: »*idet vi ser hen til troens begynder og fuldender, Jesus, som for den foran ham liggende glædes skyld udholdt et kors, idet han ringeagtede skændselen, og som har taget sæde på højre side af Guds trone. Ja, tænker på ham som har udholdt en sådan modsigelse imod sig af syndere, for at I ikke skulle blive trætte og forsagte i eders sjæle.*« Hebr. 12:2, 3. Det er med forstandens øjne, at vi ser hen til Jesus. Og det er ligeledes med forstandens øjne vi ser og kender Herrens anden nærværelse, ved at give agt på tidens tegn.

Men måske nogen vil sige, skriver ikke Peter, at ved Herrens anden tilkommelse, da skulle himlene forgå med stort bulder, og elementerne skulle komme i brand og opløses, og jorden og alt, hvad der er på den skal opbrændes? Jo, således står der. Men her er der ikke tale om, at de bogstavelige himmellegemer og at planeten jorden skal forgå, thi da var der jo selvsagt intet mere at diskutere om, for da var alt jo slut. Men *samme græske ord*, som i ældre svenske oversættelser blev gengivet med »himmellegemer« og »elementer«, oversættes med »verdens magter« i Kol. 2:20 og Galat. 4:3. (På dansk »verdens børnelærdom«). Apostelen hentyder her til de åndelige magter der stod bag den jødiske lovs bestemmelser. Deraf forstår vi, at de himle og elementer som skulle opløses af ildens hede, er de åndelige kræfter,

der nu findes, hvilke har haft stor magt og indflydelse over folkene. Lige siden kirken forenede sig med staten, har den haft stor magt og indflydelse over mennesker, Men hvorledes står det nu til i de lande, hvor kirken har haft den største indflydelse? Er det ikke begyndt at blive ganske vanskeligt for den? Se på den græsk katolske kirke i Rusland. Og det er bare et tids-spørgsmål, hvornår den romersk katolske kirke mister den magt og indflydelse, den endnu har over folkene. — Det er disse »himle« eller åndelige magter, som skulle forsvinde på Herrens dag. Men Herrens dag vil vare ved i 1000 år, og vi er nu bare ved dens begyndelse. For verden skulle den dag komme som en tyv, men for Herrens folk, der er vågne, skulle den ikke komme som en tyv om natten. Jesus talte herom i Lukas 12:37: *»Salige er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem til bords, og gå om og varte dem op.«*

Denne profeti fra Herren Jesus viser, at ved tiden for hans nærværelse, ville der findes et særligt Herrens bord, dækket for Herrens folk. I en anden profeti siger Jesus, at der skulle findes en *»tro og forstandig tjener, som hans Herre har sat over sit tyende til at give dem deres mad i rette tid.«* Det vil sige rette udlægninger og tolkninger af Guds ord. — Luk. 12:42. — Matt. 24:45.

De, som omhyggeligt har læst »Studier i Skriften«, ved, at sådanne tolkninger har været tilgængelige lige siden 1874. — Det var i 1881, pastor Russel lod trykke et lille hefte, der kaldtes »Føde for tænkende kristne«. Dette blev uddelt ved alle kirkedøre i Amerika og England. I dette skrift blev læren om alle tings genoprettelse fremstillet. Denne betydningsfulde lære var bleven tabt af syne under den mørke middelalder, da den katolske kirke havde monopol på at udlægge skriften.

Et andet tidens tegn er Israel, der i løbet af de sidste 40 år er bleven samlet til Palæstina, og dér har oprettet en jødisk stat. Dette er et af de stærkeste beviser for, at vi er kommet til høsttiden, der er Evangelie-alderens ende. Indsamlingen af hveden i den himmelske lade må først finde sted inden genoprettelsen kan

begynde. Ingen kan få genoprettelse til menneskelig fuldkommenhed, førend Riget er oprettet, og Riget kan ikke oprettes før det sidste lem på Kristi legeme har gjort sin kaldelse og udvælgelse fast og er fundet værdig. *Da* vil den store modbilledlige (virkelige) Isak, Abrahams åndelige sæd velsigne alle folk på jorden.

Isak et forbillede på Kristus.

Abraham måtte vente længe på løftets søn. Abraham var et hundrede år og Sara 90 år, da Isak blev født. Abraham havde en søn med tjenestekvinden Hagar, denne var født tidligere. Paulus forklarer, at denne søn Ismael og hans moder Hagar, var forbillede på den jødiske nation og lovpagten, som skriften siger: »Uddriv tjenestekvinden og hendes søn; thi tjenestekvindens søn skal ingenlunde arve med den frie kvindes søn.« — *Derfor Brødre! er vi ikke tjenestekvindens børn, men den frie kvindes.*« — Galat. 4:30, 31. Hermed ville apostelen bevise, at løftet til Abraham ikke gjaldt Israel efter kødet, men Israel efter ånden. Kun de af jøderne som modtog Jesus som deres ventede Messias, (hvilke Jesus betegnede som sande Israelitter) »blev arvinger til løftet« ved tro på Jesus som deres Genløser. De øvrige blandt jøderne blev forkastede fra Guds særlige gunst, som Paulus forklarer i sit brev til romerne kap. 11:25 »at forhærdelse delvis er kommen over Israel, indtil hedningernes fylde er gået ind.« Og så skal hele Israel blive frelst gennem den store modbilledlige Isak, Kristus, Genløseren og den herliggjorte menighed, der i Evangeliealderen har været hans sande efterfølgere, og ved tro er blevet løftets arvinger. Arvinger til den edsvorne forjættelse, at »i din sæd skal alle jordens folk velsignes,« som Gud lovede Abraham.

Men for at Kristus kunne blive den anden Adam, der skulle give verden liv måtte han først komme her ned på jorden og fødes som et fuldkomment menneske, gennem en jomfrufødsel, gennem et Guds under; ligesom Isak blev født ved et under fra Gud. Dog er der den forskel mellem Isaks fødsel og Jesu fødsel, at Isak havde en jordisk fader, men Jesus havde ingen jordisk fader, thi da kunne han ikke have genløst Adam og hans slægt.

der nu findes, hvilke har haft stor magt og indflydelse over folkene. Lige siden kirken forenede sig med staten, har den haft stor magt og indflydelse over mennesker, Men hvorledes står det nu til i de lande, hvor kirken har haft den største indflydelse? Er det ikke begyndt at blive ganske vanskeligt for den? Se på den græsk katolske kirke i Rusland. Og det er bare et tidsspørgsmål, hvornår den romersk katolske kirke mister den magt og indflydelse, den endnu har over folkene. — Det er disse »himle« eller åndelige magter, som skulle forsvinde på Herrens dag. Men Herrens dag vil vare ved i 1000 år, og vi er nu bare ved dens begyndelse. For verden skulle den dag komme som en tyv, men for Herrens folk, der er vågne, skulle den ikke komme som en tyv om natten. Jesus talte herom i Lukas 12:37: *»Salige er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem til bords, og gå om og varte dem op.«*

Denne profeti fra Herren Jesus viser, at ved tiden for hans nærværelse, ville der findes et særligt Herrens bord, dækket for Herrens folk. I en anden profeti siger Jesus, at der skulle findes en *»tro og forstandig tjener, som hans Herre har sat over sit tyende til at give dem deres mad i rette tid.«* Det vil sige rette udlægninger og tolkninger af Guds ord. — Luk. 12:42. — Matt. 24:45.

De, som omhyggeligt har læst »Studier i Skriften«, ved, at sådanne tolkninger har været tilgængelige lige siden 1874. — Det var i 1881, pastor Russel lod trykke et lille hefte, der kaldtes »Føde for tænkende kristne«. Dette blev uddelt ved alle kirkedøre i Amerika og England. I dette skrift blev læren om alle tings genoprettelse fremstillet. Denne betydningsfulde lære var bleven tabt af syne under den mørke middelalder, da den katolske kirke havde monopol på at udlægge skriften.

Et andet tidens tegn er Israel, der i løbet af de sidste 40 år er bleven samlet til Palæstina, og dér har oprettet en jødisk stat. Dette er et af de stærkeste beviser for, at vi er kommet til høsttiden, der er Evangelie-alderens ende. Indsamlingen af hveden i den himmelske lade må først finde sted inden genoprettelsen kan

begynde. Ingen kan få genoprettelse til menneskelig fuldkommenhed, førend Riget er oprettet, og Riget kan ikke oprettes før det sidste lem på Kristi legeme har gjort sin kaldelse og udvælgelse fast og er fundet værdig. *Da* vil den store modbilledlige (virkelige) Isak, Abrahams åndelige sæd velsigne alle folk på jorden.

Isak et forbillede på Kristus.

Abraham måtte vente længe på løftets søn. Abraham var et hundrede år og Sara 90 år, da Isak blev født. Abraham havde en søn med tjenestekvinden Hagar, denne var født tidligere. Paulus forklarer, at denne søn Ismael og hans moder Hagar, var forbillede på den jødiske nation og lovpagten, som skriften siger: »*Uddriv tjenestekvinden og hendes søn; thi tjenestekvindens søn skal ingenlunde arve med den frie kvindes søn.*« — *Derfor Brødre! er vi ikke tjenestekvindens børn, men den frie kvindes.*« — Galat. 4:30, 31. Hermed ville apostelen bevise, at løftet til Abraham ikke gjaldt Israel efter kødet, men Israel efter ånden. Kun de af jøderne som modtog Jesus som deres ventede Messias, (hvilke Jesus betegnede som sande Israelitter) »blev arvinger til løftet« ved tro på Jesus som deres Genløser. De øvrige blandt jøderne blev forkastede fra Guds særlige gunst, som Paulus forklarer i sit brev til romerne kap. 11:25 »*at forhærdelse delvis er kommen over Israel, indtil hedningernes fylde er gået ind.*« Og så skal hele Israel blive frelst gennem den store modbilledlige Isak, Kristus, Genløseren og den herliggjorte menighed, der i Evangeliealderen har været hans sande efterfølgere, og ved tro er blevet løftets arvinger. Arvinger til den edsvorne forjættelse, at »*i din sæd skal alle jordens folk velsignes,*« som Gud lovede Abraham.

Men for at Kristus kunne blive den anden Adam, der skulle give verden liv måtte han først komme her ned på jorden og fødes som et fuldkomment menneske, gennem en jomfrufødsel, gennem et Guds under; ligesom Isak blev født ved et under fra Gud. Dog er der den forskel mellem Isaks fødsel og Jesu fødsel, at Isak havde en jordisk fader, men Jesus havde ingen jordisk fader, thi da kunne han ikke have genløst Adam og hans slægt.

Jesus siger om sig selv: »... førend Abraham blev til, har jeg været.« (Joh. 8:58). Hans førmenneskelige liv blev overflyttet til jordiske forhold. Hans liv var rent adskilt fra og ubesmittet af den adamitiske synd. Da han frivilligt opofrede sit fuldkomne menneskelige liv i døden, erlagde han løsepenge for Adam, og alle som er døde i ham. Som Paulus skriver i 1 Kor. 15:21, 22: »Thi efterdi død kom ved et menneske, er også dødes opstandelse kommet ved et menneske. Thi ligesom alle dør i Adam, således skulle også alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sit hold.«

Gud har en på forhånd bestemt ordning i sin frelsesplan. Først måtte Jesus komme, lide og dø, og give sit liv som en genløsning. Derefter er der udgået et himmelsk kald til alle, der har været villige til at efterfølge Jesus, for at de kunne blive delagtige med ham i løftet. Som Paulus forklarer i sit brev til Galat. 3:26—29.: »Thi alle er I Guds børn ved troen på Kristus Jesus. Thi I, så mange som blev døbt til Kristus, har iført eder Kristus. Her er ikke jøde eller græker; her er ikke træl eller fri; her er ikke mand og kvinde; thi alle er I en i Kristus Jesus. Men når I hører Kristus til, da er I jo Abrahams sæd. Arvinger ifølge forjættelse.« Og Jesus sagde: »Frygt ikke du lille hjord; thi det var eders Fader velbehageligt at give eder riget.« — Luk. 12:32.

Gud prøvede Abraham.

Vi læser i 1 Mos. 22:1, 2, at Gud satte Abraham på prøve, han sagde: »Tag din søn Isak, din eneste, ham du elsker, og drag hen til Moria land og bring ham der som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig!« Dette var en svær prøve, som Abraham blev sat på. Han forstod sikkert ikke betydningen af denne prøve. Men Abraham var lydige og tænkte, at Gud, som havde givet ham hans søn Isak, også var mægtig til at opvække ham fra de døde, om han måtte fuldbyrde ofret. For denne sin lydighed og troskab, lovede Gud Abraham med en ed og sagde: »Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: fordi du har gjort dette, og ikke sparet din søn, din eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved

havets bred; dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse; og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig.» — 1 Mos. 22:16—18.

I dette løfte ligger hele Guds frelses plan skjult som i en nøddeskal. Gennem Abrahams lydighed, ved ikke at spare sin eneste søn, gav Gud et forunderligt forbillede på sin hensigt om i tidens fylde at hengive »sin søn, den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.« Joh. 3:16. I skriften lægges der stor vægt på tro, om nogen vil behage Gud. Vi læser: »*thi den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres belønner, som søger ham.*«

Ved nærmere undersøgelse af begrebet tro, finder vi, at det indebærer noget mere end blot erkendelsen af et fuldbyrdet faktum af Guds værk. Det indbefatter også lydighed overfor Guds vilje. Der var noget, som Abraham *måtte gøre* for at bevise sin tro på Gud. Her gjaldt det for Abraham om at ofre det kæreste han ejede. — Men for denne store tro og lydighed mod Guds vilje, gav Gud ham store og dyrebare løfter. Gud lovede at være et skjold for Abraham. (1 Mos. 15:1). Et skjold er en beskyttelse mod en angribers pile. Således har Gud lovet at beskytte alle, som tror og lyder hans vilje.

Ligesom Gud kom til Abraham for at sætte ham på prøve, kommer han til hver og en der er kommet til at tro på ham. Han begærer ikke af os, at vi skal ofre vor eneste søn, om vi har nogen; men han begærer noget, der for os er lige så dyrebart, som en eneste søn. Jesus talte engang om vilkårene for at blive hans discipel i Matt. 16:24: »*Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv.*« At fornægte sig selv betyder at opgive noget, som er dyrebart for en. Og hvad er det, som Gud har givet os, og som han ikke kan tage fra os, om ikke det er vor vilje. Gud har givet os valgfrihed. Gud handler ikke med andre end dem, der er villige til at underordne sig hans vilje. Derfor siger han: »*Giv mig dit hjerte, min søn, og lad dine øjne synes om mine veje.*« — Ordsp. 23:26.

Dersom vi er villige til at underordne os hans vilje, så lover

Gud, at han vil blive et skjold for os og en tilflugt og en borg. Allerede i denne tid har Gud skænket os mange store og dyrebare løfter. Og Peter skriver, »at I ved disse skulle få del i guddommelig natur«. Men om disse løfter skulle få nogen betydning, må vi gennem tro tilegne os dem. Gud udgyder ikke disse velsignelser over dem, som er onde og utaknemlige, men han skænker dem til alle som giver agt på hans vilje og er villige at gøre den, hvad det end koster.

Dette, at vi underordner os selv under Guds vilje, plejer sandhedens venner at kalde indvielse, hvilken bliver symboliseret med en nedsenkelse i vand. Dåben til Kristus. Den som ikke har gjort en sådan indvielse med eller uden vand, kan ikke gøre krav på at høre med til Abrahams åndelige sæd eller Kristus. Abraham havde flere andre sønner med sin senere hustru, til disse gav han gaver, men til Isak gav han alt, hvad han ejede, løftet, den edsvorne pagt indbefattet. 1 Mos. 25:5, 6.

Nogle tror, at det ikke er nødvendigt at symbolisere indvielsen i den nærværende tid. Men jeg kan ikke se, at en sådan opfattelse er i overensstemmelse med skriftens ord. For det første er dette symbol et vidnesbyrd overfor menigheden, at vi har gjort vor indvielse. For det andet hjælper det os til at holde fast ved vor beslutning om at vandre på den smalle vej, der leder til det evige liv.

Men det er ikke en hvilken som helst dåb, der har betydning, og allermindst barnedåben. Dette fremgår af det vi læser i Ap. G. 19: 3—7. Da Paulus på en af sine missionsrejser kom til Efesus traf han nogle disciple dér, og han spurgte dem: *»Fik I den hellige ånd, da I blev troende? Men de sagde til ham, vi har ikke engang hørt, at der er en hellig ånd. Og han sagde, hvortil blev I da døbt? Men de sagde, til Johannes dåb. Da sagde Paulus, Johannes døbt med omvendelses dåb, idet han sagde til folket, at de skulle tro på den, som kom efter ham, det er på Jesus. Men da de hørte dette, lod de sig døbe til den Herre Jesu navn. Og da Paulus lagde hænderne på dem, kom den hellige ånd over dem, og de talte i tunger og profeterede. Men de var i det hele om-*

trent tolv mænd.« At tale i tunger eller med fremmede tungemål, var et tegn, som blev givet i apostlenes dage, men dette ophørte efter apostlenes død.

Til den som tror, at det nu er for sent at indvi sig, vil jeg blot henvise til, hvad Herren sagde til Abraham: »*Fordi du har gjort dette, og ikke sparet din søn, din eneste, for mig, så vil jeg rigeligt velsigne dig.*« Vi indvier os ikke til en plads i riget, men til at underordne os Guds vilje. Det vil altid være rigtigt at underordne sig Guds vilje for os. Da Jesus indviede sig ved Jordan, så var dette for at symbolisere sin villighed til at gøre, hvad der var Guds vilje for ham. Kun de som er villige til helt at underordne sig Guds vilje, ejer Guds fred i sine hjerter i fuldt mål.

»*Bind højtidsofferet med reb lige ind til alterets horn.*« — Ps. 118:27 norsk overs.

Amen.

(Ps. 89:16)

»Salig det folk, der kender til frydesang«

Skriften forbinder på en tydelig måde Herrens genkomst med de glæder, der angives i »frydesangen«. Vederkvægens tider må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den for eder bestemte Kristus Jesus«, siger Peter.

Eftersom den guddommelige plan skrider frem, bliver alle store ændringer i tilstandene tilbørligt forkyndt for folkene. Det var tilfældet da verden ved syndfloden skulle tilintetgøres. Gud benyttede Noah som sit redskab til at forkynde folket om denne ødelæggelse, dog troede kun hans nærmeste hvad han sagde. Johannes Døberen forkyndte på hans tid om Kristi nærværelse for Israel, men kun nogle få ænsede dette budskab. Apostlene og andre i den første menighed fik særligt tildelt kundskab, for at de kunne forkynde Guds formål med evangeliets tidsalder, der just da begyndte.

Op nu er vi næsten nået til enden af tidsalderen. En ny tidsalder er ved at begynde, *genoprettelsestiden*, hvor velsignelserne vil strømme

ud til folket. Det er også begyndelsen til en ny verden, den forjættede kommende verden, »*hvori retfærdighed bor*«. Efter den guddommelige plan er tiden nu inde til en anden oplysning, nemlig forkyndelsen om en afslutning på den nuværende samfundsorden og de herlige genoprettelsesvelsignelser, der vil følge efter. Og Herren har valgt fodlemmerne, på Kristi legeme, til at forkynde dette nødvendige budskab.

Men hvorledes kan de gøre dette, om de ikke først af alt er blevet gjort bekendt med sandheden i »frydesangen«. En af de profetiske lektier, der peger hen imod »genoprettelses tiden« var Israels jubelårssystem. Præsterne fik ved jubelårets begyndelse det hverv at blæse i sølvbasunerne. Dette var i sandhed en glædens melodi for israeliterne, som i løbet af de foregående år havde mistet deres hjem og andre ejendele, for det betød, at de ville få *det* tilbage, de havde mistet. Når de, der kender »frydesangen« af idag, forkynder det herlige budskab om genoprettelsesriget, blæser de i virkeligheden i de modbillige jubelårs basuner.

Men de kan kun forkynde dette jubelbudskab, når de kender det til bunds. De må fremfor alt modtage kundskaben om dette, før de kan vidne derom til andre, og Herren fortæller os, hvorledes dette kan gøres . . . Lad os først huske på, at det er noget, der er beslægtet med Herrens genkomst, derfor direkte beslægtet med den første menigheds »velsignede håb«. Jesus forklarede sine disciple, at hans efterfølgere, hans husstand, ikke på forhånd ville blive oplyst om hans genkomst, men at det var nødvendigt »at våge«, for at kende hans anden nærværelse. Jesus sagde: »*Salig er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer. Sandelig siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem til bords og gå om og vartet dem op*« (Lukas 12:37). Her er en bemærkelsesværdig forjættelse om noget, Jesus ville gøre for sine vågne disciple, når han kom igen. Som vi lige har set forjættede Jesus at skænke de disciple, der var »i live og som skulle blive« en tid efter hans genkomst, en særlig velsignelse. Han lovede at ville varte dem op med »*mad i rette tid*«.

»Mad« er en af Skriftens symboler, der er anvendt for at illustrere sandheden i den guddommelige plan. Herrens forjættelse betyder da, at hans sande folk i slutningen af denne tidsalder kan glæde sig over at blive »opvartet« med sandheden »*mad i rette tid*«. Men hvorledes kunne dette blive gjort? Peter var nysgerrig og spurgte: »Herre, er det os du taler om i denne lignelse, eller alle?« Jesus svarede: »*Hvem er da den tro og kloge husholder, som hans husbond vil sætte over sine tjenestefolk for at give dem deres mad i rette tid?*« — Lukas 12:41.42.

Meningen her er tydelig. *Den tilbagevendende Herre ville skaffe »mad i rette tid*«. Den skulle ikke gives særskilt til hver enkelt person

af »husstanden«, men først og fremmest til *een*, og *denne ene* ville blive gjort til husholder for at uddele den til andre. Dette folk, som kender denne »frydesang«s toner og deres oplevelser i tidsalderens afsluttende år, bekræfter opfyldelsen af denne forjættelse. De eneste i verden idag, som kender til og værdsætter Guds store formål, er dem der har modtaget kundskaben herom, enten direkte eller ved indirekte tjeneste af een person, vor kære broder Charles T. Russell.

Ja, der er kun et folk, som har hørt og troet profeternes vidnesbyrd. Hvis du hører til dette folk, vil du til en vis grad forstå, hvad salmisten mente med ordet »salig«, når han siger: »Saligt er det folk, som kender til frydesang«. En af tidsprofetierne, der angiver en periode på 1335 profetiske »dage« — i virkeligheden år —, priser dem salige, som lever på den tid, hvor kundskaben vil blive forøget, og hvor profetierne om afslutningen af den nuværende onde verden vil blive opfyldt.

Det er en velsignelse, som vi oplever nu. Det er den glæde, som opfylder os, når vi ser, at Guds hånd styrer menneskenes anliggender, og når vi ved, at denne vidunderlige velsignelsens tid er nær for hele menneskeslægten. Kundskaben herom giver os fred i hjerte og sind, medens andre er plagede af angst, når de ser fremad mod de kommende dage på jorden . . . Det er den velsignelse, der kommer ved tanken på, at vi har lejlighed til at lide med Kristus nu, for at vi kan regere med ham senere. Og det er den velsignelse at vide, at det ikke blot er os, der bliver velsignet, men at »alle jordens slægter skal blive velsignet« derefter.

Fremfor alt er det den velsignelse at vide, at vi vandrer »i lyset« fra Guds åsyn, at vi særlig har fundet nåde hos Gud, det er nåde over nåde. Det er ikke formasteligt at erkende dette, for det er Guds Ånds vidnesbyrd til os gennem hans Sandheds Ord, der er talt ved alle profeterne. Igennem det Nye Testamente lyder Guds forsikringer til os ikke alene om de himmelske velsignelser for den sande menighed, men også genoprettelsesvelsignelserne for verden.

Hvis vi vidste, at kun de himmelske forjættelser var i beredskab til Jesu efterfølgere, ville det ikke være noget særligt bevis på Guds gunst, for praktisk talt enhver gruppe inden for den nominelle kristendom tror dette, i det mindste på en vag måde. Men kun en tone i »frydesangen« lyder, og den er tilmed falsk indenfor den nominelle kirke. Man kan således ikke sige, at denne kender »frydesangen«. Men hvis vi har hørt alle tonerne i den harmoniske jubellovsang, den herlige genoprettelsessang indbefattet, så kan vi stole på, at Gud har begunstiget os, at han lader sit ansigt skinne på os, og at vi vandrer i lyset fra hans åsyn.

Og medens »vederkvægelens tider«, som Peter sagde, ville komme fra Herrens åsyn, særligt henviser til menneskeslægtens glædelige oplevelser i tusind-årsriget, er det yderligere sandt, at de, som er kaldet og oplyst og bemyndiget til at forkynde dette herlige budskab om riget, bliver højlig vederkvæget. I sandhed, de er begejstrede for denne oplysning, denne herlige Guds sang ved hans profeter og apostle, lyder mere skøn for hver gang, den bliver fortalt.

Lad os da ikke tøve med at forkynde dette store bevis på Guds kærlighed og gunst. Lad os glæde os over, at vi må tælles blandt hans »*særlige folk*« og dag for dag bestræbe os for at leve op til det ansvar, som vor kundskab til den »frydesang« har lagt på os. Det er ikke blot for at vi selv kan glæde os over den. *Vi har fået overdraget at aflægge vidnesbyrd om rigets velsignelser til hele verden. Vi er Kristi sendebud, og Herren forventer, vi er trofaste.*

Hvis vi fortsætter med at synge den »frydesang«, vil vi for hver gang værdsætte den mere og mere. Og vor glæde vil også blive forøget. Hvis vi undlader at »blæse« i basunen, kan »melodien« miste sin glædes klang. Med andre ord afhænger vor fortsatte værdsættelse af sandheden af, hvor trofast vi anvender den til velsignelse for andre. Gud har højlig begunstiget os, vi vandrer i lyset fra hans åsyn. Må vi altid søge at være i hans kærlighed ved at vise lydighed mod ethvert sandhedskrav i vort personlige forhold til Herren, i samarbejdet med hverandre og i vor forkyndelse af den »frydesang«, om velsignelserne der snart vil strømme ud til verden.

Uddrag af artiklen
»Guds velsignede folk«
i »Dagry — januar '52.

»Sig verden at det glade budskab,
at hvilens tid nu forestår.
Lad hvert et folks fortrykte høre,
de tusind år er jubelår.«